

Hồi Thứ Ba Mười Bốn

THÔNG THỰC BANG LÂM ĐẠI NẠN

Vào tiết tháng chín...

Sa mạc nóng như đốt.

Trừ ra những nơi làng mạc xa xôi, có ai dám đặt chân vào khung trời bao la cát bụi, nắng gió này?

Sa mạc là nơi giết người không có máu. Nắng, gió, cát bụi không sợ, chỉ sợ là không có nước uống, mồ hôi lại toát ra.

Phải nói khát nước trên sa mạc là điều đáng sợ. Thề xác con người có lẽ khô khan đi khi qua vùng sa mạc này.

Kỳ Mộc Sơn tổng đàn Thiên Linh giáo nằm về phía Bắc. Nơi đó cao cao, xa xa ánh mặt trời chiếu xuống mông lung, đi càng gần càng thấy mênh mông vô tận.

Cũng kỳ lạ, đây là một vùng có nước, làng mạc xung quanh dân cư đông đúc. Người Trung Nguyên mới đến đây cảm giác như cảnh vật mùa xuân.

Một nơi phồn hoa trong sa mạc. Ôi! Cũng là một cảnh thiên nhiên hiếm thấy. Nguồn nước nơi Kỳ Mộc Sơn rất đầy đủ, lan tỏa ngoài vùng tạo thành khu du mục.

Trung tâm Kỳ Mộc Sơn xây dựng bằng đá chẻ, dân du mục lấy ngựa làm phương tiện di chuyển, y phục toàn là vải thô bó chặt vào người. Đàn bà thì dùng khăn che mặt, có lẽ sợ nắng gió làm nám da.

Tiểu Tà và A Tam, A Tứ đến đây sau bảy ngày gian nan trong cuộc hành trình. Tuy vất vả song nhờ Tiểu Tà có tài ăn nói đùa giỡn, nên dọc đường không ai mệt mỏi. Nhưng vẫn khó khăn vì không tìm ra nơi nào có chùa hoang, miếu vắng để trú ngụ.

Hỏi thăm ra, ngay trong các địa phương ngôn ngữ càng bất đồng, phải ra dấu để tránh mọi sự rắc rối, hiểu lầm. Không lâu, Tiểu Tà và đồng bọn đã tìm được 1 quán bên đường, mua một bình sữa để giải khát. Là một vùng du mục, sữa tươi nơi đây rất nhiều.

Trong lúc đang nói chuyện thì bên ngoài có mấy người mặc áo hòa thượng, đầu cạo láng bóng, bước vào ngồi phía trước quán. Với tuổi tác và thân hình to lớn, chứng tỏ họ là những người khỏe mạnh, linh hoạt.

Bốn người này trở mắt nhìn Tiểu Tà và hai đồng bọn. Thì ra A Tam, A Tứ với bộ quần áo nhà sư và đầu trọc đã trở thành La Sát hòa thượng rồi. Hòa thượng nhìn hòa thượng quả nhiên có chút tình cảm.

Tiểu Tà đùa giỡn:

– Các người có đồng đạo đến rồi, sao không qua bắt tay trò chuyện?

A Tam khi dễ:

– Nhìn thấy bọn chúng trán sồi, mặt chuột khó ưa quá.

A Tứ thêm:

– Tuy cùng đầu trọc nhưng khác dòng làm sao có được hào khí của Thiếu Lâm.

Tiểu Tà nói:

– Biết đâu có thể tìm được chút ít manh mối qua những người này. Các người thật là thiếu thông minh!

A Tam nói:

– Nói thì nói vậy chứ bản tăng đâu có đố kỵ gì, có điều chúng nó nói chuyện tôi không nghe được. Cứ để A Tứ giao thiệp trước xem sao?

A Tứ nói:

– Bản tăng cũng không rành ngôn ngữ địa phương, việc trọng đại này thật không dám nhận lãnh.

Tiểu Tà biết hai người này không dùng được, chẳng qua muốn chọc ghẹo mà thôi, Vả lại bàn bên kia, bọn La Sát hòa thượng đang nói chuyện rất say mê, dùng toàn những ngôn ngữ quái lạ:

– Ki... ri! Cu... ru!

Tiểu Tà tuy không hiểu nhưng vẫn lưu ý vài tiếng như: Lộ Tảo, A Xí...

A Tam nhẹ tiếng nói:

– Bọn này có thể là Hắc y sát thủ, nếu không tại sao biết được Lộ Tảo?

Tiểu Tà nghe nói lập tức lấy ra một đồng tiền, búng vào ót một tên hòa thượng. Đồng tiền tốc độ đi không nhanh, nếu người võ công kém cũng có thể tránh được.

Nhưng hòa thượng này không tránh, thậm chí đồng tiền đánh trúng vào ót mà vẫn ngồi im.

“Bụp!”...

Đồng tiền trúng đích, rơi xuống trước mặt.

“Tịch! Tịch! Tang! Tang!”...

Âm thanh nhẹ nhàng phát lên, hòa thượng sờ vào ót, hình như không đau lắm ngơ ngác nhìn xuống đất lập tức phát hiện, đưa tay lượm tiền lên, vui mừng nói:

– Cảm ơn Đa Đảo ban thưởng!

Ba tên hòa thượng kia cũng vui mừng cười rối rít. Tóm tắt, họ chưa biết bị Tiểu Tà đánh.

A Tứ nói:

– Bọn chúng không biết võ công sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ủ!

A Tam nói:

– Nếu như vậy ta theo dõi bọn này được không?

Tiểu Tà khoát tay:

– Không cần! Bọn chúng toàn bộ không biết võ công, nếu làm kinh động đến Thiên Linh giáo chủ thì uổng công rồi.

A Tứ nói:

– Để em đi dò thám A Xí hòa thượng.

Nói xong, hấn định chạy đến bàn bốn người hòa thượng. Nhưng cả bốn người hòa thượng này chợt đứng dậy trả tiền để đi.

Tiểu Tà nói:

– Tìm người khác đi! Nếu lọt vào tay bọn chúng thì cuộc đời của người mãi mãi là hòa thượng rồi.

A Tam đứng dậy, giả bộ hướng về bốn người hòa thượng chào hỏi.

Bốn người hòa thượng này cũng nghiêng mình đáp lễ nhưng rồi lại quay lưng bỏ đi. Tiểu Tà nhìn đối phương chạy biến ra đường rất nhanh nên quay lại hỏi chủ quán:

– A Xí?

Chủ quán là một ông lão độ năm mươi tuổi, y phục màu trắng bạc, thấy Tiểu Tà đứng dậy quay vào tưởng Tiểu Tà cần thức ăn hay vật dụng gì, nhưng khi nghe Tiểu Tà nói hai tiếng “A Xí?” thì biết Tiểu Tà là người Trung Nguyên đang hỏi thăm liên chỉ A Tam, A Tứ nói:

– A Xí! Hòa thượng!

Tiểu Tà mang máng hiểu “A Xí” là hòa thượng. Chủ quán hướng về A Tam, A Tứ dòm tới. Tiểu Tà vẫn không bỏ cuộc, chỉ ngay A Tứ nói:

– A Xí!

Sau đó bước tới vài bước, đưa mắt nhìn bốn phía diễn tả ý muốn của mình, rồi nói:

– Đa Đảo?

Vừa nói vừa dùng tay diễn tả một ngôi nhà và đường đi. Chủ quán vẫn nhìn A Tam, A Tứ như có hàm ý là Đa Đảo hai người này đã biết, đâu cần hỏi ông.

Qua một lúc, lão chủ quán có cảm giác như những người này ở một bộ lạc khác đến tham kiến Đa Đảo nên tỏ ra nhiệt tình, dẫn Tiểu Tà ra cửa chỉ về cuối đường, nơi đó là Kỳ Mộc Sơn đồng thời lấy tay chỉ về một hoi.

Tiểu Tà theo dõi các đường vẽ chỉ dẫn của chủ quán, tỏ ra hiểu biết Đa Đảo là đại hòa thượng có thể ở nơi bí mật trong sơn khu, địa phận này tại lưng chừng núi.

Tiểu Tà ra dấu tỏ ý tạ ơn và trao cho chủ quán một đỉnh bạc rồi cùng A Tam, A Tứ chạy về hướng sơn lâm.

o O o

Vào ban đêm...

Kỳ Mộc Sơn như một thanh cổ kiếm màu vàng rất đặc biệt của thiên nhiên.

Ba người tìm kiếm một hồi, nơi lưng chừng núi có một cửa hang hình tròn, bên trên cửa hang có hình con chim ó kim quang sáng chói, thần bí vô cùng.

A Tam lẩm bẩm:

– Không lẽ nơi đây là trung tâm của Thiên Linh giáo?

Tại đây nhìn xuống giống như một bình rượu. Cảnh vật này từ ngoài nhìn vào thật khó phát hiện.

Đường lên rất hẹp, không có nấc thang đá dựng lổm chổm. Nếu không đủ sức leo lên, chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ bay xuống hố sâu như chơi.

A Tam tắc lưỡi:

– Thần bí như vậy hèn chi chúng ta tìm đến nửa ngày vẫn không có kết quả.

A Tứ nhướng mắt nhìn về phía khe sâu nói:

– Bên dưới không biết có giống như Âm Hồn Cốc chứa loại măng xà hay không nữa?

Tiểu Tà nói:

– Cứ nhảy xuống đó thì biết ngay.

A Tứ le lưỡi:

– Tốt hơn đừng suy nghĩ thì ổn rồi.

Thâm tâm hấn tưởng tượng bên dưới toàn là xương cốt đủ các loài. Tiểu Tà giúp:

– Mau đi đi! Là bộ xương hay là con trăn đầu liên quan gì đến người. Mau đi đi!

Nói xong phóng mình bước lên các lớp thạch nhũ, lần mò vào cửa hang.

Đi qua một đoạn đường hầm vẫn không thấy động tĩnh gì. Bên ngoài nhìn vào huyết động thấy không lớn mấy, nhưng khi đi lần vào trong thì có đến ba tầng và mỗi tầng lại có treo hình con ó dữ dội hơn.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– “Nếu con ó này là chim thật mà to lớn như vậy thì mười người ăn thịt cả tháng chắc cũng không hết”.

Ba người ngắm nghía hồi lâu rồi cứ thẳng đường lần vào hang động. Đi qua mười mấy trượng dài thông đạo, giống như đi vào một ngôi tháp, càng vào trong càng rộng thênh thang.

Thì ra ngôi đền này xây ngói núi, mà muốn vào lại phải đi theo đường hầm từ dưới leo lên. Tiểu Tà thật bất ngờ.

A Tam kinh ngạc, mở to đôi mắt nói:

– Có phải nằm mơ không?

A Tứ nói:

– Tôi cứ tưởng mình nằm mơ rồi trở thành hiện thực, còn sung sướng nào hơn.

Tiểu Tà nghĩ đến nhiệm vụ khi đến đây bỗng nhiên sức tỉnh, lập tức tập trung tinh thần quan sát khắp nơi nói:

– Tại sao không có người? Một thạch động to lớn như thế này cộng thêm bao nhiêu là tượng Phật, không lẽ không ai coi giữ sao?

A Tam nói:

– Chúng ta đến ban đêm, có lẽ chúng nó đã ngủ hết.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy chắc chắn có cửa ra rồi. Chúng ta thử tìm xem!

Ba người nhanh chóng tiến vào thạch điện để tìm thông lộ. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì, Tiểu Tà không tin la lên:

– Không thể được! Ta không tin nơi đây không có người. Nhất định là có cơ quan cạm bẫy

A Tứ nói:

– Mặc kệ nó. Tìm không ra người sẽ cho nổ tung.

Vừa nói vừa rờ vào bao thuốc nổ trên lưng, ý muốn cho nổ thử.

Tiểu Tà nói:

– Không được! Nhất định phải tìm cho được người mới thôi.

A Tứ chán nản:

– Vậy phải chờ đến bao giờ?

Ba người tiếp tục tìm kiếm. Tiểu Tà tỏ ra có kinh nghiệm, sờ vào tượng Phật từ chân tới tay, rồi dùng chưởng đánh vào tượng Phật.

Tức thì hấn phát hiện nơi cánh tay trái của pho tượng phát ra luồng ánh sáng giống như hình sao chổi, chiếu chiếu như sao. Hấn vội kéo tay pho tượng xuống.

Bỗng cảm giác không ổn, Tiểu Tà la lên:

– Nguy rồi!

Nhanh chóng như một con tôm phóng mình nhảy ra để tránh thoát bàn tay to của tượng Phật, ai ngờ trên tay pho tượng có treo một xâu chuỗi, tạo ra chuyển động giật Tiểu Tà lại.

Sự việc quá bất ngờ, Tiểu Tà quá tự tin không đề phòng nên mất chủ động.

Chỉ nghe “xạch” một tiếng, cánh tay pho tượng như một gọng kìm, siết chặt lấy Tiểu Tà muốn thoát cũng không kịp.

Tiểu Tà la lớn:

– Thật là xui xẻo! A Tam, A Tứ! Mau dùng thuốc nổ!

A Tam, A Tứ trông thấy Tiểu Tà bị kẹt trong cánh tay pho tượng, lập tức lấy thuốc nổ trong lưng ra, vừa muốn cột vào tay pho tượng thì bỗng có 1 giọng cười phát ra.

Từ nơi đại phiến thạch trước mặt nứt ra một kẽ hở, một lão nhân xuất hiện theo sau có năm người hòa thượng. Tiểu Tà trông thấy người tóc bạc, chân mày bạc, dáng đi quắc thước đã biết ngay đó là Thiên Linh giáo chủ rồi, nên cười nhạt:

– A Tam! Nổ!

A Tam, A Tứ không khách sáo, cho thuốc nổ rải ra chân ngòi ném tới. Thiên Linh giáo chủ kinh ngạc vô cùng, lập tức đẩy năm người hòa thượng đứng trước ra làm bìa đỡ, đồng thời bản thân lão rút nhanh vào kẽ đá.

Mặt đá khép lại như cũ.

Thuốc nổ tung xuống đất, nổ vang lên làm chấn động cả tòa thạch điện. Một số đồ vật đổ xuống. Đại phiến thạch kẽ nứt không lớn, đủ cho 1 người chui ra chứng tỏ độ sâu của thạch động không xa bao nhiêu.

Tiếng nổ chấn động làm cho A Tam, A Tứ cũng phải điếc tai, la lên.

Tiểu Tà đau khổ, gục đầu trong tay pho tượng nói:

– Mẹ kiếp! Đánh người chưa đến sơi lông chân của người ta mà thân đã bị kẹt trong pho tượng này rồi. Thật là kém cỏi!

A Tam nổi giận:

– Cho nổ vài lần nữa sẽ toại nguyện à!

Tiểu Tà nói:

– Chờ đến khi người toại nguyện thì ta chết chắc rồi!

A Tứ hét lên:

– Đa Đảo mau ra hàng đi! Bốn Bang chủ chỉ cần mạng người thôi, không cần phá hủy thạch điện làm gì.

Tiếng kêu đã làm cho Thiên Linh giáo chủ và năm hòa thượng khác xuất hiện. Giáo chủ cười khinh dễ:

– Các người từ Trung Nguyên tìm đến đây sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sai!

– Đến đây với mục đích gì?

Tiểu Tà nói:

– Tìm người!

Giáo chủ có vẻ kinh ngạc:

– Tìm ta? Xưa nay ta không quen biết với các người, tại sao tới đây tìm ta?

Tiểu Tà nghiêm túc nói:

– Cũng chỉ vì người đã mang đôi hia Thái sư.

Giáo chủ lại lần nữa giật mình:

– Người đã gặp qua Vệ Tiên sao?

Tiểu Tà nói:

– Không những chỉ gặp qua mà còn là người thân của Vệ Tiên nữa.

Giáo chủ cau mày:

– Hoàng tử không thể nào làm thân với một thằng con nít như người.

Tiểu Tà trợn mắt:

– Đó là ông quá già, không phải ta quá nhỏ. Sự thật báo cho ông biết, trận chiến của Vệ Tiên vừa rồi không phải tôi đã giúp Vệ Tiên bắt được Kỳ Chánh hay sao?

Giáo chủ từ ngạc nhiên trở lại bình tĩnh, truyền cho năm tên thủ hạ lui vào thạch điện, rồi bước tới hỏi:

– Người tại sao biết bốn tọa ở đây?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Chỉ vì một người giáo chủ khác nói.

– Hắn không thể nào cho người biết.

– Nhưng ta đến đây rồi.

– Hắn tại sao lại cho người biết?

– Tại vì hắn nhất định phải nói.

– Ô!

Tiểu Tà đắc ý cười:

– Hắn sắp chết rồi, không nói cho ta hay thì không còn cơ hội.

Thiên Linh giáo chủ hỏi:

– Hấn sắp chết? Tại sao không có người thông báo cho ta?

Tiểu Tà nói:

– Người thông báo chính là ta. Hoàng tử nhờ ta đến đây mời ông ra tiếp nhiệm. Mau đi! Trễ nải sẽ không còn cơ hội.

Giáo chủ nhìn ba người một lúc rồi lưỡng lự:

– Nếu đến tìm ta cần gì phải bò lên Phật thủ?

– Ủ! Ta... ta thấy kỳ lạ, thấy tượng Phật quá to lớn à...

Giáo chủ cười:

– Người thay mặt ta tại sao bị thương?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Hình như bị người ta hại.

– Người đó có thể là người?

– Ta không dám đâu.

Giáo chủ chấp tay sau lưng, đi qua đi lại nói:

– Người không dám? Trong thiên hạ có gì mà Dương Tiểu Tà không dám làm? Miệng lưỡi của người xảo quyết đến nỗi ngay cả bốn tọa người cũng muốn lừa gạt.

Giọng nói và thái độ của Giáo chủ có vẻ khác nhau, Tiểu Tà cảm giác không ổn nhưng vẫn thản nhiên cười:

– Ông quá khen ta rồi! Ta dù gan to cỡ nào cũng không dám lấy mạng sống ra đùa cợt như vậy.

Giáo chủ nói:

– Người chính là kẻ đùa cợt với sinh mạng. Người tưởng rằng bốn tọa không biết mọi chuyện của người sao? Tại kinh thành, một nửa thủ hạ của ta bị người giết chết. Ta không thể để người phá hủy sự nghiệp của ta. Người còn bắt kẻ thay thế ta cột trên dàn hỏa đốt chết. Thật khả ác!

Tiểu Tà la lên:

– Mẹ kiếp! Người biết thì làm gì được ai? Ta cho nổ tung cả Tổng đàn Thiên Linh giáo thì người còn gì để khoe khoang?

Giáo chủ Thiên Linh giáo nói:

– Thuốc nổ bốn tọa không thiếu. Các người cậy vào thuốc nổ e rằng không có hiệu lực gì.

Tiểu Tà bình tĩnh:

– Ta thì muốn hỏi người tin tức từ đâu đến còn người thì nói toàn chuyện ba hoa, không ăn nhập vào đâu.

Giáo chủ cười nhạt:

– Đó là do người thế thân của bản tọa truyền đến. Sáng nay ta vừa nhận được tin thì tối nay người lại dẫn xác đến. Thật là chuyện hi hữu rồi.

Tiểu Tà nói:

– Thiên hạ trừ tôi ra thì có ai dám động đến Thiên Linh giáo của ông? Vả lại tôi và Vệ Tiên có giao tình thân thiết, nếu người thế thân của ông bị hại mà không giá họa cho tôi thì làm sao ông tin được Vệ Tiên?

Giáo chủ bị Tiểu Tà dùng lời nói giáo hoạt biện mình làm cho lưỡng lự. Tiểu Tà thấy lời xảo trá của mình có tiến triển, trước mắt có thể không đến nỗi nguy hại lắm, nên có vẻ an tâm ít nhiều.

Giáo chủ yên lặng, suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Tại kinh thành, người đã dùng hỏa pháo bắn chết bọn thủ hạ của ta, việc này người giải thích làm sao đây?

Tiểu Tà miễn cưỡng:

– Chuyện đó là sự thật.

Giáo chủ trợn mắt:

– Như vậy người hợp tác với Vệ Tiên bằng cách nào? Ta chờ người giải thích!

Tiểu Tà trêu chọc:

– Tôi không thể nói được. Thiên cơ bất khả lậu.

Giáo chủ cũng không vừa:

– Không nói chính là người đã nhận tội.

Tiểu Tà làm ra vẻ bất đắc dĩ:

– Được rồi! Được rồi! Tôi rất giữ bí mật nhưng bây giờ ông ép tôi phải nói, tôi không nói không được. Đó chính là tôi với Linh Dĩ chưởng lệnh người thuộc hạ của ông cùng nhau thi hành nguy kế. Số người này tóm tắt chưa chết.

Vẻ mặt giáo chủ có vẻ rung động:

– Chưa chết? Rõ ràng người đã bắn hỏa pháo, tại sao chưa chết?

Tiểu Tà nói:

– Ai da! Những hỏa pháo đó toàn là không có đạn.

A Tam cũng hòa theo:

– Đúng rồi! Toàn là pháo không có đạn. Bắn mù trời mà không chết ai, thật là thú vị!

Giáo chủ nghi ngờ:

– Nếu người nói láo, đến lúc đó bản tọa sẽ bắt người tế thần.

Tiểu Tà cười:

– Tùy ý ông! Đây là sự thật, ông đừng quá nông nổi mà làm hỏng hết đại sự. Bây giờ thả tôi ra được chưa?

– Không được! Trừ phi người nói ra sự thật, nếu không sẽ không thả.

Tiểu Tà nói:

– Tất cả sự thật đã nói hết rồi. Nếu ông vẫn còn nông cạn hẹp hòi, tôi sẽ đổi ý. Chừng đó đại sự đổ vỡ, ông đừng trách tôi tại sao phản phúc.

Giáo chủ cười:

– Phật thủ ta có thể mở cho người được, nhưng còn sợi dây trên thân người đó là loại “Thất Thiên thẳng”. Loại dây này dao cắt không đứt, lửa đốt không cháy, người không cách nào phá nó được đâu.

– Cái gì?

Tiểu Tà đôi mắt thiếu điều muốn rớt xuống đất:

– Ông nói đây là dây gì?

Giáo chủ đắc ý nói:

– Thất Thiên thẳng.

Tiểu Tà không ngờ sợi dây trên tay tượng Phật cột vào bụng mình lại nguy hiểm như vậy. Sợi dây vừa dẻo vừa dai, bảo đao chém không đứt, không sợ lửa đốt, bị cột vào thân càng vùng vẫy càng siết chặt lại.

Bây giờ dù cho Tiểu Tà có đem theo Hàn Ngọc đao mài thành lưỡi cửa nhỏ để cửa đi cũng vô dụng rồi. Chính vì vậy mà mặt Tiểu Tà u sầu đến tội nghiệp.

A Tam, A Tứ thấy Tiểu Tà buồn bã tâm can nổi nóng, phóng tới trước mặt Giáo chủ, dùng “Đại Bi chưởng” tung ra ép tới như vũ bão.

Giáo chủ võ công rất cao, mặt không đổi sắc phát ra hai luồng hồng quang, không tránh né đối ngay chưởng lực của A Tam, A Tứ.

A Tam, A Tứ bị sức chưởng ép thối văng ra xa, nội tạng đảo ngược, đôi chân đứng không vững, mặt tái đi. A Tam, A Tứ quá đau lòng trước tai nạn của Tiểu Tà nên không còn nhịn nhục được nữa, tung ra hai chưởng “Phật môn thiên lý” và “Quan âm tâm pháp” hiệu lực vô biên. Hai chiêu quán thế tuyệt học này đã công đến giáo chủ với khí thế uy mãnh hơn trước.

Giáo chủ không dám khinh địch, đôi tay vũ động dĩ thủ thay công. Thấy chưởng thế đối phương đã ép đến, giáo chủ nhảy lùi lại thân mình vũ động hóa ra bảy cái bóng mờ, tránh né và hóa giải mọi chưởng lực của A Tam, A Tứ vừa công đến. Trong lúc đó thân mình Giáo chủ đã xuyên qua ép đến phía sau lưng A Tam.

Tiểu Tà lập tức hét lên:

– Phân thân viễn ảnh! A Tam! Mau công về phía sau bên trái!

Tiếng nói chưa dứt, A Tam trước mặt như mờ ảo cảm giác vô định, nhưng nhờ

có Tiểu Tà chỉ điểm lập tức đưa tay hướng về bóng chưởng phía sau. Lập tức giáo chủ tay phải hơi run, hồng quang biến mất, nhẹ “ực” một tiếng.

A Tam bị đón đường, chưởng lực dội lại vội vã dùng hữu chưởng quay người trở lại. Giáo chủ bị ép thối mấy bước, đôi mắt kinh hãi nhìn hai người, không tin hai người đủ bản lĩnh đối phó với công phu “Phân thân viễn ảnh” một công phu tuyệt thế thần công.

A Tam thắng được một chiêu, tinh thần phấn khởi hét to:

– A Tứ! Bên trái giao cho ta!

Vừa nói đã xuất chưởng đánh liền ba chiêu liên tiếp. A Tứ cũng không chịu thua, thân người giống như chó sói hai tay trao tới, hàm hừ như muốn xé nát giáo chủ.

Vút! Vút!

Mấy tiếng vừa phát ra, Tiểu Tà đã la tiếp:

– Mau công về phía phải nơi thượng phương và hậu phương.

Giáo chủ nghe nói đã hiểu Tiểu Tà ám hiểu về “Phân thân pháp” lập tức phóng mình về phía chân pho tượng, hình như muốn dụ A Tam, A Tứ đến đó tái chiến để che mắt Tiểu Tà.

Tiểu Tà không còn nhìn thấy vì pho tượng quá to che khuất, nên lòng nóng như lửa đốt, không biết làm sao chỉ điểm cho hai người đối địch với Giáo chủ Thiên Linh giáo nên la lớn:

– A Tam! A Tứ! Mau ra đây!

Nhưng muộn mất rồi. Chỉ thấy Giáo chủ thân hình nhẹ như bông lúa trổ, chưởng phong bao trùm hai người, thân mình di động rất tự do

Giáo chủ thấy chưởng pháp của hai người rối loạn, đặc ý ép hai người không còn đường thoát.

A Tứ tức giận hét lên:

– Ta thí mạng với người! Mặc kệ chưởng lực người thế nào, ta chỉ dùng một ngòi thuốc nổ là xong.

Giáo chủ nghe nói sợ hãi, vội kiềm chế A Tứ không để có cơ hội lấy thuốc nổ ra. Chỉ loáng mắt, A Tứ đã bị kích trúng 1 chưởng nơi vai trái, văng về phía chân tượng Phật.

Chưa dừng tay, Giáo chủ tiếp tục dùng trảo bắn vào người A Tam. Đôi bên chạm nhau.

“Bùng”.

A Tam trúng ngay vai phải, giống như một cái chong chóng bay ra mấy trượng xa, thiếu điều đập đầu xuống đất, miệng rỉ máu tươi.

– Mẹ kiếp mày!

Máu hận sôi lên, A Tam lấy thuốc nổ ra, nói:

– Ta sẽ đốt tung cái mạng chó của người.

Giáo chủ thấy vậy vội túm áo A Tứ kéo lại làm bia:

– Người cho nổ, trước tiên ta bóp chết đồng bọn của người.

A Tam thấy A Tứ bị địch thủ kiềm chế đôi tay phát run, nắm cứng bánh thuốc nổ vừa tức giận vừa sợ hãi, không biết phải đối phó cách nào.

A Tứ không sợ, nói:

– Mặc kệ nó, tên giáo chủ hèn hạ này. Người cứ đốt thuốc nổ đi! Ta cùng hấn thí mạng.

A Tam hai tay run lên. Giáo chủ thấy vậy thách thức:

– Ta thách người đấy! Người dám...?

A Tứ tức giận hét lên:

– Nói dóc! A Tam! Cho nổ đi! Không dám cho nổ thì người là con chó.

A Tam giận dữ:

– Nổ thì nổ!

Lửa xẹt ra, giáo chủ sợ hãi.

Tiểu Tà quát:

– Không được!

Nhưng đã trễ, không còn cách nào cản được A Tam nữa. Giáo chủ mất hết hồn vía, không kịp bóp chết A Tứ, tung mình phóng đi tẩu thoát.

Mặc kệ A Tứ, A Tam hét lên:

– Tẩu thoát sao?

A Tam chưa kịp ném thuốc nổ thì giáo chủ đã biến mất vào thạch điện.

“Ầm”.

Một tiếng nổ kinh hoàng, cát bụi bay mù mịt. A Tam đã ném thuốc nổ vào một hướng khác rồi chạy đến đỡ A Tứ dậy, hỏi:

– Có sao không?

A Tứ cảm giác lưng vai nóng hổi, nói:

– Chết cũng được!

A Tam bỗng A Tứ lên chạy khỏi chân tượng Phật, bản thân cũng cảm giác vai trái nóng như đốt, đau đớn rất khó chịu, miệng cười méo xệch:

– Tiểu Tà Bang chủ! Lần này Bang Thông Thực bị nạn rồi. Tôi và A Tứ đều trúng phải “Độc sa chưởng” chắc không thoát khỏi tử thần.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ cần đầu hàng là xong.

– Đầu hàng?

– Phải! Gần đây chúng ta đã đến Phiên quốc hợp tác. Tính đi tính lại cũng không thiệt thòi gì.

Giáo chủ bỗng từ sau lưng tượng Phật xuất hiện:

– Trúng “Độc sa chưởng” nếu không có thuốc giải thì chỉ trong ba ngày sẽ chết.

A Tam cười nhạt:

– Biết rồi! Hãy mau lấy thuốc giải đi!

Thái độ của A Tam lúc này so với trước kia thật xa cách như chân trời góc bể. Nhất thời giáo chủ không có cách nào đáp ứng cho thích hợp.

A Tam thúc giục:

– Hãy lấy thuốc giải đi! Chúng ta đầu hàng rồi. Ông còn muốn gì nữa?

Giáo chủ nheo mắt cười:

– Các người có đầu hàng bốn tọa cũng chưa chắc đã bỏ qua.

Tiểu Tà nói:

– Chúng nó là đồng bọn của tôi. Chúng tôi đã có ý quy thuận Vệ Tiên, trước sau chờ Linh Dĩ chưởng lệnh trở về đây, tất cả mọi việc đều rõ ràng. Tôi đã bị nhốt tại nơi này muốn trốn cũng không được, hãy thương tình chúng nó.

Giáo chủ nói:

– Muốn tha cũng được. Bốn tọa trước tiên phải điểm huyết, sau đó xiềng chân lại.

A Tam không phản đối:

– Tùy ý ông! Muốn làm gì thì làm!

Giáo chủ có ý đề phòng nói:

– Nếu người có ý đầu hàng thì trước tiên phải tự điểm vào huyết “Tề môn” để bốn tọa không còn sợ âm mưu chống đối.

A Tam nhanh chóng đưa tay tự điểm vào huyết của mình. A Tứ cũng bắt chước làm theo và nói:

– Xong rồi!

Giáo chủ nửa tin nửa ngờ chạy tới cự ly cách năm thước, xem qua một lúc rồi tự mình điểm vào huyết “Thiên túc” của hai đối phương, lúc đó mới thật an lòng.

A Tam nói:

– Bây giờ ông đã an tâm rồi chưa? Nói đầu hàng là đầu hàng, chúng tôi thật có phong độ à.

Giáo chủ nói:

– Hy vọng các người không gian dối, nếu không bốn tọa sẽ lấy sinh mạng của các người để trừng trị.

Nói xong lấy ra hai viên thuốc màu trắng nói:

– Uống thuốc này vào độc tính tự giải, còn về nội thương các người tự chữa lấy.

– Cảm ơn rất nhiều.

A Tam đưa tay nhận thuốc, uống vào một viên đưa cho A Tứ một viên. Giáo chủ vỗ tay năm cái, hai tên bộ hạ chạy ra phía sau lưng tượng Phật, nói mấy câu tiếng nước Phiên rồi chạy vào trong đem ra hai sợi dây xiềng bằng sắt lớn.

A Tam, A Tứ bị giáo chủ xiềng chân vào pho tượng. Tiếp đó giáo chủ lui vào trong ấn một nút cơ quan, “xạch” một tiếng tay pho tượng mở rộng ra.

Tiểu Tà lúc này mới thở nhẹ ra một hơi nói:

– Phật tổ hiển linh rồi!

Giáo chủ cười ranh mãnh:

– Đừng quên trên thân người còn có sợi dây “Thất Thiên thăng”...

Tiểu Tà nhìn sợi dây cột quanh bụng nghĩ thầm:

– Bản thân giờ đây như bị trâu xỏ mũi, muốn trốn chắc phải lòi cổ pho tượng khổng lồ này theo sau quá.

Đây là một sợi dây đã thành huyền thoại, từ xưa đến nay nhiều người cho là thần linh chuyên môn trói kẻ phản quốc, phản giáo. Nó đã từng siết chết tội phạm, không cách nào mở ra được. Rất quan trọng khi đã vướng vào sợi dây này.

Tiểu Tà nghĩ mãi không ra cách, không lẽ kéo cả tượng Phật này đi?

Nhìn Phật tượng cao mấy trượng, to như đỉnh núi, Tiểu Tà lắc đầu buồn bã. Suy nghĩ một hồi, ý định dùng loại sắt luyện thành Hàn Ngọc đao của Tiểu Thất چرا đi, may ra giải thoát.

Nhưng mài một lưỡi چرا phải mất bao nhiêu thời gian? Ít ra cũng mười năm. Không lẽ kiên nhẫn đến như vậy, trong lúc tình hình bên ngoài ngày càng phức tạp.

Giáo chủ nhìn Tiểu Tà cười:

– Người tốt hơn cứ an phận ở đây, trước hết lột phi đao trên người xuống.

Tiểu Tà hỏi:

– Không lột bỏ phi đao được không? Tôi không dùng phi đao phóng vào người ông thì được rồi.

Giáo chủ lắc đầu:

– Không riêng phi đao, cả thuốc nổ trên mình cũng phải bỏ hết.

Tiểu Tà trước mắt chỉ còn cách nghe lời giáo chủ để tìm cách nghe lời hoãn binh, chờ đợi cơ hội mà thôi.

Năm tên hòa thượng ngồi tại năm góc, nhắm mắt dưỡng thần. A Tam, A Tứ cũng ngồi yên, tự điều trị nội thương. Tiểu Tà thì miên man suy nghĩ, tiến một bước lại thối một bước.

Bị xiềng tại tổng đàn Thiên Linh giáo khác nào ngồi trong hang cọp, chỉ cần Linh Dĩ chưởng lệnh trở về hoặc tin tức truyền đến thì ba người sẽ bị sát hại, không còn cách nào cứu vãn nổi.

Không biết lúc đó Tiểu Tà sẽ ứng phó bằng cách nào đây?

o O o